

Što ste zadnje napisali?

Moram se koncentrirati da bih se sjetio. Bila je to priča *Pljuvanje Isusa ljeta Gospodnjega 199.* i to prije gotovo godinu i pol dana. Užasno davno! Ta je priča dobila najprije hrvatsku nagradu što je zajedno raspisuju Serra klub, Društvo hrvatskih književnika i nakladnik Sveta glazba, a osnovni je preduvjet sudjelovanja da priča promovira kršćanska i humana nadahnuća. U konkurenciji od 52 priče bila je prvonagrađena i otišla je na međunarodni Serra natječaj. Tu sudjeluju još najbolje priče Španjolske, Italije, Mađarske, Slovenije, Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Na međunarodnom sam natječaju podijelio drugu nagradu s talijanskom pričom, jer prva nije dodijeljena. Kad pomislim da je od tada prošlo toliko vremena uhvati me neka nelagoda što ništa ne pišem. Činjenica jest da me posao jako sputava, ali još je očitije da sam se odvratio ulijenio. Od kada sam na mjestu glavnog urednika, uglavnom sastančim i čitam tuđe tekstove, koji

značenje? Toliko je toga u svakodnevnom životu na što je taj nametnuti i krvavi rat utjecao, da treba samo prikupiti reflekse koje je ostavio u pričama običnih ljudi. Komunistička cenzura godinama je zabranjivala čak i spominjanje Bleiburga, možda zato i nismo dobili kvalitetan roman ili knjigu o tom događaju. Zato bi bilo neozbiljno podleći konstataciji blazirane kritičarske estetike ili konstatacijama nekih političkih mudrosera o tome kako je tema Domovinskog rata već nešto iza nas. Ne, to je nešto što će kao umjetnička obaveza biti još dugo ispred nas.

Djelujući kao autor, često ste posezali za hrvatskom književnom tradicijom. Što je bilo u pitanju: bijeg od stvarnosti ili pokušaj aktualizacije?

Točno, služio sam se time u nekim svojim kazališnim tekstovima, no vi vjerojatno imate na umu serijal napravljen za televiziju pod nazivom *Razgovor sa sjenama*, gdje sam vodio imaginarne razgovore s mrtvim hrvatskim

Dubravko Jelačić Bužimski

- pisac, građanin, urednik

se poput naplavina valjaju u dramsku redakciju. To su hrpe ispisanog papira, neki bolji neki lošiji, ali i velika količina najobičnijeg literarnog smeća.

Je li tema Domovinskog rata još uvijek provokativna za Vas?

Naravno, i još će to dugo biti. Možda najviše strašan odraz tog događaja koji je toliko ošteti duh i tkivo hrvatskog naroda. Bilo bi cinično zatvoriti oči pred tim činjenicama. Naravno, treba se izvući iz zamke manihejskog, crno-bijelog opisivanja i pozabaviti se temom na suptilniji način. Amerikanci su svijet maltretirali godinama ratnim pričama i filmovima o Drugom svjetskom ratu, a poslije i o Vijetnamskom, od kojih su neki bili nepodnošljivo glupi i jednostrani. Zašto bi naš rat imao manje

piscima. Ako sam bježao od stvarnosti, onda mi ona sigurno nije bila lijepa, jer te sam razgovore počeo još prije petnaest godina. No, da ne mistificiram slučaj, htio sam zapravo iskoristiti niz polusatnih televizijskih drama napravljenih po motivima pripovijedaka hrvatskih klasika, koje su nakon jednog prikazivanja ležale u arhivi. Mnoge sam i sam dramatisirao i zbog toga mi je bilo žao da toliki trud trune u arhivskoj prašini. Htio sam zapravo pretočiti dobro staro vino u nove boce. Zato sam došao na ideju da napravim razgovor s piscima kao prvi dio emisije, a u drugom da ponovno pustim dramu po motivima njihovih priča. One su zapravo i odredile s kime ću imati čast konverzacije, to jest vedrog razgovora o djelu, biografiji, političkim i umjetničkim stajalištima, te o mnogim bizarnostima što svaki život čine zanimljivim.

Taj je bijeg u prošlost, da tako kažem, doista aktualizirao i neke današnje trenutke, pokazavši da vrijeme baš puno i ne utječe na mentalitet i navike u ovim krajevima.

Koji biste svoj tekst željeli vidjeti ekraniziran?

Zanimljivo je da to nije ni jedna drama, niti roman, nego upravo ova zadnja priča. Zvali su me nekoliko puta

se bojim da bi pretočena u scenarij možda izgubila završni krešendo i simboliku. Koji put mi se čini da se neke rečenice ne mogu utisnuti u slike. Možda ih je onda bolje ostaviti tamo gdje jesu.

...Dubravko Jelačić Bužimski - građanin...

Čini se kako Vi niste poklonik anglosaksonске kulturne dominacije. Zašto?

Ja sam odgojen na anglosaksonskoj kulturi. Engleskoj drami i rocku, američkom filmu i jazzu. To je ostavilo dubok trag na mojim prosudbama i svjetonazoru. U vrijeme moje mladosti činilo mi se to kao prostor slobodnog disanja, nasuprot boljševičkom jugoprimitivizmu. Danas taj obrazac kulture, koji se perfidno nameće cijelom svijetu doživljavam kao nov oblik duhovnog neokolonijalizma. Sav je oblije-

S urednikom Dramskog programa HRT-a razgovarala Anita Jelić

razni redatelji da napišem scenarij, ali prema toj vrsti posla trenutno osjećam priličnu odbojnost. Ali, eto, ovu priču vidim kao televizijsku dramu. Nabijena je tjeskobom, gorčinom, kajanjem i milosrđem. Jedino čega

pljen novcima i sebičnom interesom. Ne znači mu ništa nacionalni identitet, vjera, tradicija, povijesna sjećanja, njegovi se ideolozi služe dozom beskrupuloznog liberalizma u kojem je najvažnije pokloniti se Zlatnom teletu. Tako su lako uočljive te retardirane forme, kojima se služe u brisanju različitosti kultura mladih naroda. No, više od tog oblika kulturne dominacije osjećam animozitet prema anglosaksonskoj politici. Ponekad to slično ponašanju bezosjećajnog žandara, koji želi urediti svoju

okolinu samo prema modelu koji optimistično zovu novi svjetski poredak. Sjećam se kako je Camus sjajno pokazao pojam zajedništva u svom eseju *Pobunjeni čovjek*, rekavši da zajedništvo postaje novo ropstvo ako se ne poštuju razlike.

Zato ne prihvaćam u svim aspektima tu ideju globalizacije, premda sam svjestan da je neizbježna. Ali, taj bi globalni krvotok trebao donijeti novac u samo jednu dobro čuvanu blagajnu - Veliki gremij bogatih, koji će darovati samo poslušne, a zločestima kazan i klečanje u kutu.

Ne čini li Vam se to poput borbe s vjetrenjačama?

Imate pravo, u ovom trenutku otpor tome nalik je na borbu s vjetrenjačama, ali me tješi činjenica što znam kako je već jednom u Starom zavjetu završila ta priča sa Zlatnim teletom.

Što mislite o kulturnoj suradnji s našim "istočnim susjedima"? Želite li je?

Zašto bih osjećao potrebu samo za tim susjedima, kad ih imam i na sjeveru i na jugu? Ali, ako već krećemo prema istoku, nemam ništa protiv suradnje s Grcima, Makedoncima, Bugarima, Turcima pa i dalje. Balkan je opet izgleda postao rastezljiv pojam, barem u projekciji

zadnji je neki dan, sa željom da im džentlmenki poklonimo Prevlaku, potvrdio da na tim istočnim prostorima još dugo neće biti ničeg novog. Rigidno je velikosrpstvo zamijenilo sada ono umiveno. No, od toga mi je još antipatičnije licemjerje nekih zapadnih krugova. Hrvatska je u posljednjih pola godine udovoljila tolikim zahtjevima, a stalno je netko od tih zlobnih međunarodnih birokrata proziva i vrijeđa. Što je dobila zauzvrat? Slatka obećanja i sitniš. Novi lideri Srbije nisu još ništa konkretno učinili, a društvo za uspostavu novog svjetskog poretka palo je u ekstazu od silnog prodora demokracije u srpske krajeve. Kaj god! No ne želim biti zloguki prorok, napokon svatko želi imati podnošljivog susjeda, ali vidjet ćemo koliko će se tamo doista promijeniti. A do tada me pitajte radije što mislim o suradnji s našim zapadnim susjedima.

Vi ste član i osnivač različitih udruga. Koje članstvo Vam je najdraže?

Dubravko Jelačić Bužimski

nekih političkih muljatora i pokvarenjaka. A oni najbliži na istoku, na koje se vjerojatno odnosi vaše pitanje, kod kojih se upravo događaju neke promjene, zbog kojih se zapadni svijet zagrcnuo od oduševljenja, najprije moraju dokazati da se ne radi o kozmetici. Što znači ako uklonite zločinca, a zločinačku politiku ne osudite ili promijenite? I to radikalno.

S isprikom i plaćanjem ratne štete. Zato dok ratni zločinci koji su nanijeli toliko patnje mojem narodu ne završe u Haagu, nemam neke pretjerane želje za suradnjom. Demokratsku retoriku morate i dokazati, a ne samo nasmiješeno o njoj laprdati, kao što to čine novokomponirani demokrati Koštunica i Đinđić. Ovaj

Najdraže mi je davno članstvo u Histrionima. Bilo je to nekako avanturističko vrijeme kazališta, njegova čista i nevina faza. Naivnost i posvećenost spašavale su nas od mnogih neugoda, jer ih jednostavno nismo htjeli primijetiti. Koliko je bilo siline i nježnosti u svakom teatarskom izletu u koji smo kretali! Jako volim te uspomene.

Bavili ste se i kulturnom politikom. Što mislite, koliko udruge i institucije mogu pomoći autorima?

Nekad su udruge, poput Matice hrvatske ili Društva književnika, kojih sam također dugogodišnji član, bile azil za politički govor i djelovanje. Tamo su se štiti i zabranjeni simboli domovine. Danas kad više za takav govor ispod vode nema potrebe, kad je dapače isuviše oštih riječi u medijima, koje ponekad poprimaju zvuk prostačke dernjave, udruge bi se trebale baviti isključivo cehovskim problemima svojih članova. Štititi njihova egzistencijalna prava i dostojanstvo.

...Dubravko Jelačić Bužimski - urednik...

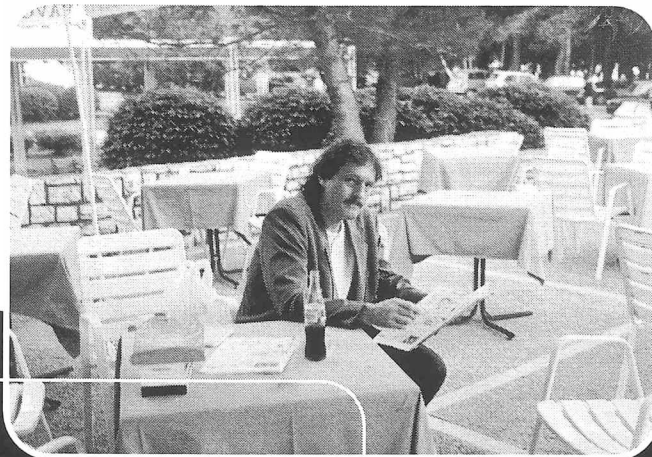
Zašto ste prihvatili dužnost glavnog urednika Dramskog programa?

Prihvatio sam jer mi je bilo ponuđeno i jer sam već tamo radio kao urednik. Premda sam bio svjestan kakva

upravo domaću dramsku riječ. Zato, eto, smatram da po svaku cijenu valja sačuvati kontinuitet i kvalitetnu razinu programa koji tako bitno utječe na duhovnu klimu cjelokupnog društva.

Jednom ste izjavili kako "na HRT-u hrvatska književnost kotira slabije od Sedme noći". Kakvo je stanje danas, kada ste vi dramski urednik?

Osjećam da još ne kotiram najbolje s Dramskim programom u odnosu prema dominaciji Informativnog. No,

- pisac, građanin, urednik

me užarena stolica čeka, prihvatio sam i zbog bojazni da ne dođe netko sa strane tko ne pozna problematiku i da vježbajući na nama, počne stjecati znanja o elementarnim stvarima. Namjera mi je dakle bila sačuvati važnost Dramskog programa od moguće daljnje erozije, koja bi ga mogla baciti na rub cjelokupne televizijske produkcije. Već je ionako kao skup i zahtjevan, dovoljno ugrožen teškim financijskim stanjem kuće, a uvijek je neka revna činovnička duša spremna još više uštedjeti. Naravno, na programu zbog kojeg kuća i postoji. Jer tu je uvijek blizu ona logika, zašto proizvoditi domaće i skupo, kad na svjetskom tržištu ima gotovih i jeftinijih stvari, kaj ne? A za mene je pak kao zakon ona nedavna anketa Večernjeg lista u kojoj se pučanstvo izjašnjavalo o potrebi domaće drame i serije. Gotovo svaki drugi građanin Hrvatske, pazite, gotovo svaki drugi, želi na malom ekranu gledati

pritom dijelim sudbinu s još nekim kvalitetnim programima kao Obrazovnim, Dokumentarnim, Dječjim, Programom za kulturu. Živimo u vremenu potpune politizacije društvenog života, vremenu agresivnog žutila i često nažalost, amoralnog novinarstva. Imate osjećaj da je sve u nekoj ludoj igri za i protiv, i ako se pokušate zakloniti od politike, ona vas pronalazi i bavi se vama nemilosrdno. No, to stanje mora prestati. Morat ćemo se okrenuti pravim vrijednostima, koje život čine kvalitetnim i ljepšim. Ljude ne možete dugo hraniti aferama i egzistencijalnim egzekucijama, nego dobrim gospodarskim programima. Što se pak tiče književnosti, nastojim da bude što bolje zastupljena u sklopu Dramskog programa. Možda to nastojanje i čini veliki broj ponuđenih tekstova neupotrebljivim materijalom za snimanje.

Što je okosnica vašeg programa?

Okosnica mog programa vrlo je jednostavna. Nema te umjetničke djelatnosti u kojoj ne dolazi do promašaja. Tamo gdje završni čin ovisi o kreativnosti i talentu brojnih sudionika, kao što je to slučaj s Dramskim programom, opasnost od promašaja gotovo je neizbježna. Scenarij može biti dobar, glumci također, ali posao redatelja ne. I obrnutim redom također. Jedna karika u lancu ako pukne, to se odmah primijeti. Osnovna je težnja, dakle, sve moguće promašaje svesti na najmanju moguću mjeru.

U čemu se to razlikuje od ciljeva vašeg prethodnika?

Vjerujem da su svi prethodni urednici imali istu želju. No, često postoje okolnosti koje vam jednostavno ne idu na ruku. Ono na čemu ja doista inzistiram jest kvalitetan i doraden scenarij. Puno je lakše i jeftinije stvar popraviti za piscima nego poslije za montažnim stolom. Zato

normalno se obraćaju redakciji dok su oni koji bi im trebali odgovoriti skriveni u zavjetnici svojih činovničkih stolova. Zato često nosim tekstove kući da ih u miru pročitam. To znači da svoje radno mjesto zajedno s radnim vremenom, po načelu *omnia mea mecum porto*, stalno sa sobom nosim.

Kojim kriterijima birate projekt koji će biti realiziran?

Po kriterijima kvalitete ponuđenog teksta i zajedničkog stajališta svojih urednika. Nažalost, koji put smo prisiljeni odustati od nekog zanimljivog projekta, ako ustanovim da su za njegovu realizaciju potrebna velika sredstva koja mi nemamo. Smiješne su mi ponekad usporedbe nadobudnih kritičara s onim što se radi u Europi. Treba vidjeti proračune tih redakcija. Ono što oni potroše za jedan do dva filma, mi imamo za cijelu godinu. A od nas se očekuje da imamo četrdesetak premijernih dramskih termina na godinu. To je moguće jedino ako

Dubravko Jelačić Bužimski

moji urednici čitaju tekstove, ali i ja skupa s njima sve ono što oni čitaju pojedinačno. Ne stoga što ne bih imao povjerenja u njihov ukus i znanje. Naime, ako nešto radimo ili od nečega definitivno odustajemo, želim to podijeliti s većinom mišljenja u redakciji. Nažalost, moje dnevne obveze pretrpane su sastancima, rješavanjem svega i svačega što nema veze s uredničkim poslom, dakle banalnostima, a koji put i čistim budalaštinama. Potpisujem se na sto i jedan papir. Neki dan sam se potpisivao tri i pol sata. Osamsto ugovora za statiste, a zamislite, moj je potpis tek jedan od još pet potrebnih. Ili, dođe glumac ili pisac kojem honorar nije plaćen gotovo godinu dana i traži od mene da mu to riješim. A to je posao naše administracije i ja s tim nemam ništa. Ali, ja služim kao amortizer za udarce koje bi bilo puno logičnije, a i za mene ugodnije, da ih oni prime. Ljudi s kojima radim

kao urednika zaposlimo još i Davida Copperfielda. Ali onda i Claudiju Schiffer kao tajnicu.

Vi smatrate kako je kategorija morala bitan segment umjetnosti. Koje etičke kriterije treba zadovoljiti jedan scenarij da biste mu Vi odobrili realizaciju?

Smatram da je moralna kategorija bitan element cijelog ljudskog života, a onda naravno i umjetnost. Francuski filozof Pascal smatrao je kako je u samom nastojanju da dobro mislimo osnovno načelo morala. Svijet u kojem danas živimo, svijet brzine i agresivnih slika često je površan, crn, okrutan i ravnodušan prema ljudskoj patnji i nevoljama. Umjetnost to ne smije biti. Zato uvijek, kako god nastojali vjerno odraziti ono što na nas djeluje, mora ostati mala pukotina kroz koju prodire

svjetlo. Dio tog traka volim nazrijeti ne samo u onom što ima veze s mojim poslom, nego i u djelima kojima punim svoje prazne akumulatore u rijetkim trenucima kada mogu čitati ili gledati što želim. Ne treba tu puno mudrosti, ako i vi kao ja uživajte u filmovima Johna Forda, Alfreda Hitchcocka, Sama Peckinpaha, Johna Miliusa, ili u knjigama Knuta Hamsuna, Josepha Conrada, Grahama Greena, Johna Le Carrea, da nabrojim samo neke koji mi padaju na pamet, onda znate o čemu govorim.

Podupirete li praksu snimanja kazališnih predstava?

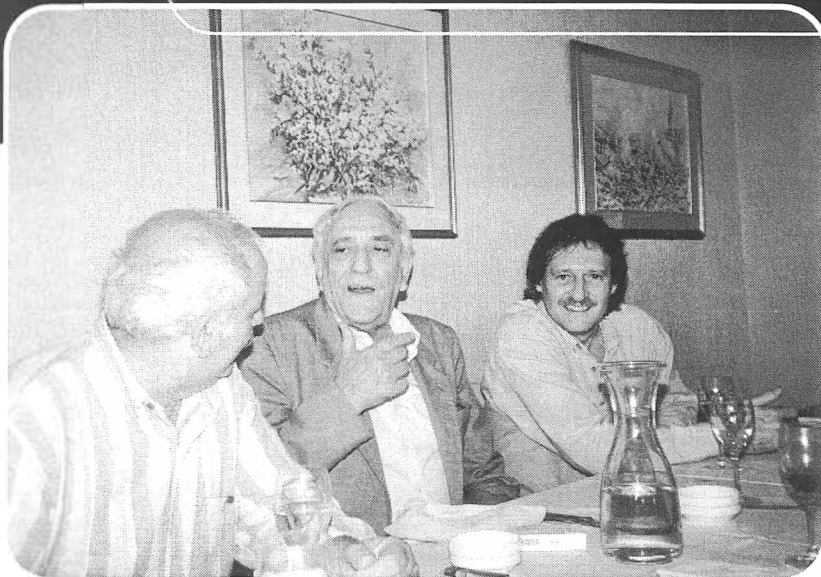
Ne samo da podupirem, nego je ona uopće nužna da bismo kreirali kakav-takav program. Naime, proizvodnja filma ili serije dugotrajan je posao, ponekad potraje i po godinu dana, a onda to prikazete u jedan, dva termina; kazališne predstave rade se brže i upotpunjavaju prazninu koja bi neizbježno nastala da ih nema. Moji urednici

glumaca kojih nema često ili ih uopće nema na malom ekranu.

Mislite li da su potrebne velike adaptacije kazališne predstave za televizijsko snimanje i prikazivanje? Ili zastupate dokumentaristički pristup?

Mnoge stvari nastojimo adaptirati u formi televizijske drame. To znači da je selimo izvan zatvorenog kazališnog prostora, to jest s dasaka odlazi u prirodni ambijent, mijenja se mizanscena, odnosno kazališnu režiju zamjenjuje televizijska. Krupni planovi, kontraplanovi, totali, sav instrumentarij filmskog kadriranja - oživljava statičnost koju kazališne daske nužno posjeduju. To nam je kudikamo lakše postići s malim komornim komadima nego s ansambl-predstavama. Međutim, ako se radi o iznimnom kazališnom događaju, onda uz male preinake nastojimo predstavu sačuvati u njezinoj teatarskoj cjelovitosti. Sačuvati je baš kao vrijedan dokument koji bi se

- pisac, građanin, urednik

obično sastave popis kvalitetnih predstava, a ja nastojim da su podjednako zastupljena sva hrvatska kazališta. Na taj način gledatelj se može upoznati s vrijednostima i onih

zauvijek izgubio kad side s repertoara. Koliko danas neizmjereno vrijedi činjenica što je sačuvana snimka genijalne Gavelline režije Krležine drame *U logoru*. Mnogi su glumci iz te predstave danas mrtvi, vjerojatno i mnogi gledatelji koji su je imali prilike vidjeti, no ona ovako sačuvana pobija pravilo da kazališna predstava živi sve dok živi i posljednji gledatelj koji ju je vidio na daskama. Mi se spremamo raditi *Almu Mahler*, nagrađivanu predstavu M. Gregl i

I. Boban, Teatra ITD, zatim dva Goldonijeva teksta, *Oštarica* i *Ribarske svade* HNK "Ivan pl. Zajc" u Rijeci i DK "Gavella", te napokon *Ljubavi Georgea Washingtona* M.

Gavrana, Teatra Epilog. Nastojat ću da u sljedećoj sezoni snimimo barem deset novih kazališnih predstava. Jer kad pomislite da te predstave na malom ekranu kojiput gleda dvjesto do tristo tisuća ljudi, onda je to dovoljan razlog da tu praksu nikad ne prekinemo.

U čemu je razlika između tog oblika i TV drame?

Razlikuje se najprije po cijeni, što nije zanemarivo u našoj nezavidnoj financijskoj situaciji. Snimanje kazališne predstave jeftinije je jer imate već uvježbani glumački ansambl, predstava se otkupljuje od kazališta, a i tehnologija snimanja s reportažnim kolima brža je i manje zahtjevna od snimanja filmskim ili ENG kamerama.

Koja djela hrvatske književnosti biste željeli ekranizirati?

Mnoga. No, svjestan sam da taj pristup mora imati moderan senzibilitet vizualizacije i poetičnosti, a da pritom ne ošteti strukturu djela. Nastojat ću svake godine snimiti barem jednu dramu prema djelima hrvatske

se služe mladi redatelji, koji i ne bi imali previše mogućnosti dobiti veliki igrani film. Zato im taj rad u Dramskom programu služi i kao prijeko potrebno stjecanje iskustva.

Zašto nije snimljena serija *Giga Baričeva*? Scenarij je već odavno napisan..

Vidim da ste dobro obaviješteni o djelatnosti redakcije. Točno, seriju je napisao naš urednik i dramaturg Pavo Marinković i ona sigurno spada u projekte koji čekaju bolje dane, jer za realizaciju u ovom trenutku nemamo sredstava. Mislim da bi ona, ako bude jednako tako dobro i režirana, sigurno mogla stati uz bok jednoj *U registraturi* ili *Kiklopu*, koji su također rađeni po vrhunskim djelima hrvatske književnosti.

Vi volite i cijenate Zagorku. Hoćete li uspjeti ostvariti želje mnogih i ekranizirati neki od njezinih romana?

Sad me dirate u bolno mjesto. Doista volim i cijenim tu hrabru ženu hrvatske spisateljske povijesti. Zadužila

Dubravko Jelačić Bužimski

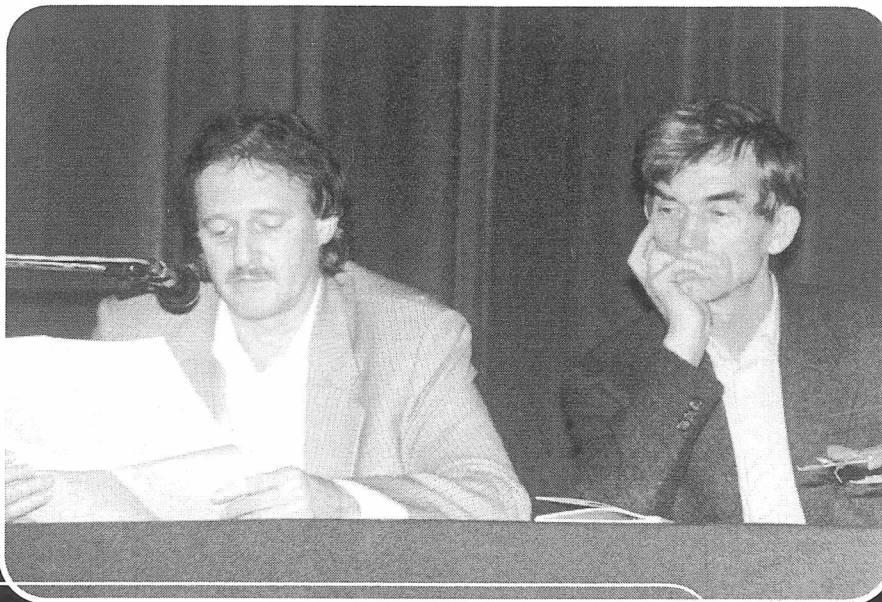
književne baštine. Upravo smo dovršili snimanje drame *Starci Antuna Šoljana*, a spremam se raditi drame i prema klasičnim pričama hrvatske fantastike. Pozvao sam trojicu mladih redatelja, Matanića, Tomića i Rukavinu, predložio im ideju i oni su pristali. Matanić bi trebao prvi realizirati televizijski film prema priči Rikarda Jorgovanovića *StellaRaiva*. Ima potpunu slobodu u dramatizaciji i redateljskom viđenju i mislim da je to dobar put. Ako svake godine snimimo barem dvije drame, za tri do četiri godine imat ćemo cijeli serijal hrvatske fantastike u kojem svaka priča može stajati i kao zasebno djelo. Naša "zona sumraka". Za mene osobno i za rad Dramskog programa to ima posebnu vrijednost. Radimo po djelima hrvatske književne baštine, ali modernim filmskim jezikom kojim

nas je više nego smo to svjesni. Histrioni su još donekle vratili taj dug igrajući na Opatovini dramatizacije njezinih romana. A toliko toga je još ostalo. Da je kojim slučajem rođena u Francuskoj ili Engleskoj, tamo bi već bili ekranizirani svi njeni romani, i sigurno bismo postali dobar izvozni proizvod. No, što mi preostaje nego da ponavljam stare jadikovke. Snimiti recimo *Gričku vješticu* ili *Tajnu krvavog mosta*, što bih silno želio, toliko je nerealno da radije o tome i ne mislim. To je rekonstrukcija vremena i prostora za koji su potrebne silne pripreme. Golem scenografski i kostimografski rad, kontinuiran angažman sto do dvjesto glumaca, koji su još u obavezama prema svojim matičnim kazalištima, i bogata kompasarija da se dobije vjerna i autentična slika. Naravno, to

ima i svoju cijenu i čiča miča gotova je priča. Barem za Dramski program u ovom trenutku. Kako kaže naš narod, ne ide se bez jedne stvari u svatove. Bojim se zato da još dugo neće biti zajedničkog pira sa Zagorkom, pa eto preostaje jedino malo sanjariti o boljim uvjetima koje sigurno zaslužujemo.

I na kraju, može li funkcija progutati čovjeka? Osjećate li se više kao autor ili kao urednik?

Kao prvo, to što radim i ne osjećam kao neku veliku funkciju. Često je to obična tlaka, da budem slikovit. Nedugo je jedan, godinu dana star, nenaplaćen račun za objekt potreban snimanju serije *Naši i vaši*, uz sve potpise do glavnog direktora,

gospodarsku situaciju, pa je rekao kako smo s privatizacijom jednom nogom u kapitalizmu, a radnim navikama još u starim vremenima. Onda je Štef ustao i pital: Je, dobro, gospodine, kak dugo bumo mi još tak raskrebečeni? Mislim da je ova Štefova rečenica najbolji odgovor na Vaše pitanje.

- pisac, građanin, urednik

zaustavila gospođa koja sređuje račune u administraciji. Ona je, osjetivši valjda u sebi nagon dobrog duha televizije, pomislila da bi to mogao biti prevelik iznos pa ga je zaustavila. I još je počastila lijepim riječima producenta emisije. Eto, zbog takvih činovničkih samovolja i bahatosti, može dugotrajna priprema doći u pitanje. Televizija je zagušena papirima i besmislenim formalnostima, pa mi se čini da prije birokracija nego funkcija može progutati čovjeka. Cijela brojna ekipa suradnika zaustavljena je jer često ovisi o procjeni jedne takve sive činovničke spodobе. Kako se zbog takvih odnosa često i ne osjećam kao urednik, a zbog hrpe obveza u redakciji nemam vremena biti autor, često mi pada na pamet jedan zagorski vic. Neki je političar objašnjavao trenutnu

